

Deflexió

Al nostre llibre de text hi ha molts mots que no només tenen un sentit vital, ans cal que l'estudiant de la Ciència Cristiana entengui si vol treure l'entrellat de la Ciència de l'Ésser, i fer-la efectiva. Un d'aquests mots és “deflexió.” “Deflexió,” segons el diccionari Webster vol dir, “torçar-se o desviar-se de la via veritable.” El Fabra la defineix així, “Desviar-se de la seva direcció natural.” A la Ciència Cristiana, “deflexió” fa referència a l'home mortal i a tot allò que afaïçona l'home mortal. El nostre llibre de text ens ensenya que la falsa imatge de Déu, a la ment humana, és tot el que hi ha pel què fa a això que en diem home mortal. I doncs, **el sentit exacte i just de l'home mortal no és el d'entitat o existència, ans el de falsa imatge o “deflexió” de l'home real a l'abast.**

La “Deflexió” s'esdevé quan l'aparença veritable de l'home real “és torçada” o “desviada” en passar pel pensament d'una ment que la Veritat no ha il.luminat. Aquesta desviació del pensament fa que l'home real a l'abast sembli un home mortal pecador; l'home real no ha canviat, però veiem la seva realitat capgirada o “deflectida.”

La deflexió és una falsa imatge de la realitat, i quan a la nostra pràctica revessem aquesta “deflexió” o falsa imatge per a copsar la realitat, fem servir el procés de pensament que s'explica al nostre llibre de text de la Ciència Cristiana. Tan bon punt entenem la deflexió, no li enganxem cap condició errònia a l'home real, ans ens les havem amb la condició errònia capint que és una imatge falsa o deflexió del tot separada i a part de l'home real.

Al procés ben fet de la tasca metafísica no ens les havem mai amb dues coses. Capim que la cosa real hi és sempre, i que l'aparença deflectida no crea res més. L'Esperit i la matèria no són dues coses. L'Esperit és l'existència real i la matèria és la deflexió o la imatge falsa de l'Esperit. És només la falsa aparença. L'home real i l'home mortal pecador no existeixen plegats. L'home real és, mentre que l'home mortal és una deflexió o una falsa aparença de l'home real.

A la realitat, l'única cosa que de fet hi ha, no li cal guariment. És la presència de Déu mateix. La deflexió, com el miratge del llac, o la porta que veiem blava perquè ens la mirem amb un vidre blau, no existeix, i a allò que no existeix no li podem fer res. No omple cap espai, és purament una falsa aparença **dins** de la ment que no està il.luminada.

Puix l'herba del prat, quan veiem un miratge, és encara herba del prat i no pas un llac, no li hem de fer res, malgrat el que sembli. Tot el que hi ha al miratge del llac és l'herba del prat vista de manera imperfecta; el miratge del llac no és res; no omple cap espai ni té cap existència.

Les deflexions no ocupen cap espai i no són ni coses ni condicions. Quan entenguem realment que això és un fet, la nostra tasca Científica Cristiana serà molt més senzilla. La deflexió que anomenem horitzó no ocupa cap espai. **L'horitzó és només el nom de quelcom que no ocupa cap espai i que no existeix, que és només una percepció falsa creada per un concepte limitat.** Talment, la pobresa, l'edat i la por no són condicions i no ocupen cap espai. Són deflexions o la falsa imatge de la realitat. De la realitat de l'home vista de manera imperfecta, n'hem dit l'home personal; de la realitat de l'univers vista de manera imperfecta, n'hem dit univers personal. Però, bé hi hem de fer quelcom amb aquesta manera de pensar que veu les coses com no són, oi? Hem d'il.luminar la nostra ment amb la Veritat o el fet de l'Ésser. A l'estat mental que veu deflexió li cal il.luminació.

Per a desarmar el clam de la personalitat, hauríem de desarmar, o sigui, fer impotent, la deflexió o la falsa aparença de l'home real que anomenem personalitat.

La personalitat no és ni vida ni intel.ligència. És només un fantasma o una ombra i allà on sembla que hi hagin fantasmes o ombres, hi hauríem de contemplar la omnipresència de la Ment (Consciència) divina, la veritable vida i la intel.ligència real. Ni que amb els nostres ulls externs vegem l'home personal, la falsa imatge, amb la nostra visió espiritual interior hem de contemplar l'home real, l'home perfecte, la imatge de Déu, que Jesús va contemplar. Amb el nostre pensament espiritual hem d'anar més enllà de la deflexió o de la il.lusió de la matèria, i contemplar la idea perfecta de la intel.ligència divina.

Un cop la Sra. Eddy va anar a veure un pacient. Quan se'l va haver mirat, va allunyar-se'n, va anar fins a la finestra i mirant enfora, digué, "Estimat Pare del Cel, perdona'm per mirar la matèria." El pacient va ser guarit instantàniament. Si veiem la matèria com quelcom tret d'una deflexió de l'home real, i doncs, inexistent, no practiquem les lleis de la Ciència divina.